

Izajáš 36-37
Nevzdávej se – Modli se
Vzdej se – a čekej na Boha

1. čtení: **Jeremjáš 38,2-4** ... Toto praví Hospodin: Toto město bude určité vydáno do rukou vojska babylónského krále a ten je dobude." ...

kázání: **Izajáš 37,33 -35** ... Proto praví Hospodin o králi asyrském toto: "Nevejde do tohoto města. Ani šíp tam nevstřelí ...

Bratři a sestry

rok 701 př.n.l. a rok 586 př.n.l., Palestina, Judsko. To znamená hodně hodně dávno a hodně hodně daleko. To my křesťané už tak děláme, že si vyprávíme příběhy 2700 let staré. Vyprávíme si ty příběhy, protože jsou naše. Protože jsme jejich pokračováním. Byli jsme do těchto příběhů adoptováni.

O co tedy v těch příbězích jde. Slyšeli jsme totiž útržky dvou příběhů. To v prvním čtení a v druhém. V obou jde o nějaké město a nějakou válku. Ale jedno z těch měst se nemělo vzdát a druhé se vzdát mělo. Které bylo které? To první bylo město Jeruzalém. To druhé bylo město Jeruzalém. V tom byl ten rozdíl. Jeruzalém se neměl vzdávat a Jeruzalém se oproti tomu měl vzdát. Už to chápete? Tak to je dobře. To už můžu skončit. A můžeme jít na kafe.

Dobře, to není všechno. Je v tom rozdíl. Ale k rozdílům se dostaneme. Já bych chtěl dnes vyprávět ten první příběh. Teda vlastně ten druhý. Prostě ten o Jeruzalému. Dobře, ten, který se stal dřív. To když se Jeruzalém neměl vzdát. Takže Judsko, Jeruzalém, 701 př.n.l.. Král Chizkijáš

Tehdejší svět měl zásadní problém. Celý ho chtěla ovládnout jedna říše. Jmenovala se Asýrie. Nějak jim došlo, že by měli vládnout nad celým světem. A 21 let před naším příběhem dokonce dobyli Severní království Izraele. To znamená, že většina Božího lidu, vyvoleného národa přestala existovat. Ztratila se. A teď přišel na řadu zbytek, totiž Judsko. Vládne mu král Chizkijáš. Po dlouhé a dlouhé době konečně zase věřící zbožný král. A zrovna tenhle zbožný král schytá to, že na něj útočí nejsilnější armáda tehdejšího světa. A v našem příběhu už z celého království zbývá pouze hlavní město, Jeruzalém. Všechna ostatní města už asyřané dobyli. Velením armády byl jmenován králův nejvyšší číšník (úředník). Město je obleženo, vojáci čekají. A asyrský velitel chce to poslední město získat bez boje. A tak jede nabídnout mírové podmínky. Vlastně jede vyhrožovat. (čtení 36,4,7-21) No, co na to říci? Byla to pravda, to co říkal? Vlastně trochu jo. Má se teda vzdát? Ještěže nejsem na jeho místě. Každopádně král se nevzdal. Ještě ne. Už jsem říkal, že judský král Chizkijáš byl po dlouhé době prvním věřícím, zbožným králem. A proto chtěl znát i Boží pohled na věc. A tak vyslal posly k Božímu proroku, k Izajášovi. Ten mu vzkázal tohle: čtení: 5-7). Co teď? Čemu má věřit? Co zní pravděpodobněji? Co vypadá důvěryhodněji? Co je skutečnější? To je asi ta hlavní otázka. Co je skutečnější? Armáda před hradbama nebo Pán Bůh. Co je skutečnější? Armáda, kterou je slyšet, která je vidět, která je až nepříjemně skutečná, hned za hradbama, na který jde sáhnout. A jsou ty hradby ...skutečně..příliš slabé, aby odolaly. Nebo Pán Bůh, který uvede ducha do asyrského krále a ten sám i s armádou odejde pryč? Co je skutečnější? A ... kdo je důvěryhodnější? Ten, který vyhrožuje, posmívá se, ponižuje, je sprostý a zároveň slibuje hory doly? Nebo Pán Bůh, kterého zná z těch starých příběhů? Jasně, my v tom máme jasno. Důvěřuj Pánu Bohu, Chizkijáši. Nevěř tomu sprostákov. Tomu se nedá věřit. Než takhle začneme někomu radit, vzpomeňme nejdřív na vlastní boje. Jak lacině a bezmocně nám zní rada: Důvěřuj Pánu Bohu.

Chizkijáš se nevzdal. Zatím. Ještě ne. Víte, co udělal? Šel se modlit. Vzal ty dva dopisy, od Asyřanů i od Izajáše a šel se modlit. Ty dva dopisy, ty dvě možnosti položil na zem vedle sebe, položil je před Pána Boha a modlil se. A víte, co mu Bůh řekl? Nic. Král se modlil i když Boží odpověď už ležela před ním na zemi. Stejně se modlil. Jakoby ta modlitba zněla: Pane Bože, mám Ti věřit, že Ti mám věřit?

A nevzdal se. ... a dobře to dopadlo. Asyřani odtáhli a už se nevrátili.

O 120 let později. Stejně město. Obležené nepřáteli. Tentokrát Babyloňany. A král, tentokrát Sidkijáš se ptá

proroka. Co máme dělat? A prorok odpovídá: Bůh vám vzkazuje: Vzdejte se. Pánu Bohu už s vámi došla trpělivost. Vzdejte to.

A nevzdal se. ... a špatně to dopadlo. Jeruzalém zničen, Boží chrám rozmlácen, všichni lidé odvedeni daleko do zajetí.

V čem byl teda rozdíl? V nepříteli? Že jeden byl silnější a druhý slabší? Ne. Rozdíly byly dva. Tomu prvnímu nepříteli to Bůh nedovolil a tomu druhému jo. Ale proč? Ne tak rychle. U tohoto se zastavme. Bitvy v Bibli nekončí podle toho, kdo je silnější ani podle toho, kdo je lepší. Ty bitvy končí podle toho, komu fandí Bůh. Tečka. Až potom se můžeme bavit o tom, proč. To souvisí s tím druhým rozdílem. Kdo zastupoval Jeruzalém. Jaký to byl král a jací to byli Judejci. Důvěřovali Bohu? Počítali s ním? Věřili mu? Hledali ho? Bůh zachraňuje. Ale je ještě co zachraňovat?

Vyprávěl jsem příběh. Mělo by to stačit. Kdyby ne, tak ještě pár mých myšlenek. Teda vlastně jenom jedna. Co my s tím...co je dneska, pro nás to město? Které se má nebo nemá vzdát?

My? Je to o nás? Jistěže je to o nás. Jinak by to v Bibli nebylo. Ale co to teda je? Církev? ČR? Politika? Svět? Můj život? Moje manželství, plány, život? Volby? máme se vzdát a čekat na Boha nebo začít bojovat?

(Vyhráli Babiš a Okamůra – Mám se vzdát nebo ne? Patří politika do kostela? Celé to byla politika)!!!!!!

Nikdy se vzdávej, nikdy to nevzdávej. Bojuj dál. Sláva nebo smrt. Ne. Je taky čas to vzdát. Jsou věci, naše plány, projekty, vztahy, které už je na čase vzdát. Kdy už není co zachraňovat. Kdy už lze čekat jen na nový, úplně jiný Boží začátek. Kdy prostě cesta vede jinudy.

Jen se prosím poučme od Chizkijáše. Nevzdávej to moc brzy. A ty stejně nakonec víš, co máš udělat. Bůh už ti to řekl. Tak se běž modlit. Běž se modlit, jestli máš Pánu Bohu věřit, že mu máš věřit.

A neodpustím si ještě jenu zneklidňující věc, která na nás z těch dvou příběhů volá. Dej si pozor, člověče, dej si veliký pozor. Pánu Bohu může dojít trpělivost. A může pro nás zvolit tu mnohem mnohem bolestivější cestu. Ale vždycky cestu. Ne konec.

Amen